

DĚŠTSTVĀ•

ĀšterĀ½, 24 duben 2012

Pokud si pamatuji, nic si nepamatuji. Jisté je, Ā¾e jsem se narodil a byla s tím dĀ›tem potĀ¾. Ústní podání Ā™íká, Ā¾e jsem pĀ™ijímat mateĀ™ské mléko. Sám sobĀ› se nedívím, ochutnal jsem... Ale - byla válka, nic nebylo a ono si to dovolilo, kluk pitomá, nesát. Jak Ā™íkám, kluk pitomá, nevĀ›dĀ›l jsem, Ā¾e mléko niĀ•ím nenahradíš

ZaĀ•átky mé Ā¾ivotní dráhy ale bohuĀ¾el nezanechaly stopu v mé pamĀ›ti. O nĀ›co pozdĀ›ji mi bylo ozĀ™ejmĀ›no, Ā¾e narození doprovázel mráz, dunĀ›ní dĀ›l a mé Ā™vaní. Narodil jsem se doma. Prý u toho byla krom matky i porodní bába. Na mĀ›j další vývoj to zĀ™ejmĀ› vliv nemĀ›lo, ale dnes jsem na tuto událost hrdý. MĀ›j Ā™ev se nesl mĀ›stem pod horou. PodĀ™ipáci prý mají modré pupky. Asi to je pravda. Podívejte se na mne, kdyĀ¾ lezu ze studené vody. TĀ™eba pĀ™i koupání lesní tĀ›ni. Okno poznání se mi otevírá kolem roku pĀ›t aĀ¾ šest. PoĀ•kat, poĀ•kat. Vzpomínám si ještĀ› na obrovský výbuch. Výbuch v Krásném BĀ™eznĀ› u Ústí nad Labem. Kde uĀ¾ jsme bydleli od roku Ā•tyĀ™icet pĀ›t. Mé dĀ›tstvĀ› první tĀ™ídou. Sláva, kornout vĀ›tší neĀ¾ prvĀ•ák, kamarád Herbert. PozdĀ›ji byl i s rodiĀ•i odsunut. Naše poslední velikonoĀ•ní koledování - hodovaĀ•ka z vrbového proutí, v cibuli barvená vajĀ•ka i nĀ›jaký ten mlsek. Teplo, louka plná kvĀ›tí a motýlĀ›. Ano, pro mne to uĀ¾ byl domov. Domov. Domov jsou upracované ruce táty, bílá zástĀ›ra maminky. Domov jsou kachlová kamna, konvice plná špkového Ā•aje, slazeného medem. Domov je bráška. Domov jsou podzimní a zimní veĀ•ery. Domov jsou Ā•erné hodinky plné báchorek, zkazek a povídání. LeĀ¾ím na peci. Poslouchám. KlíĀ¾í se mi oĀ•i. Zdá se mi o hastrmanech a pérácích. Vzpomínky letí... je nedĀ›le. Probouzí mne vĀ›nĀ› bílé kávy, máminy vdolky a její úsmĀ›v. Zašustí její bĀ›lostná zástĀ›ra. Nemusím do školy. Pohoda, prostĀ› dĀ›tství. Dny nĀ›kdy pádí i dĀ›tem. Je tu zimní Ā•as. Ā•Eas zimních radovánek. Ā•Eas snĀ›hu, klouzaĀ•ek, koulování, bouli, sá mokrých teplákĀ› a oĀ•i plné neuvĀ›Ā™itelného štĀ›stí. Mamka hubuje, táta se usmívá pod fousy. Tepláky i boty se suší za pecí. Zmohla mne únava. Usrkávám horký Ā•aj a z dĀ›lky slyším mámin hlas, jak Ā™íká: “...aby tak ten kluk ještĀ› nastyd...“ JeštĀ› pohazení a … Probouzím se a maminka Ā™íká: “Za dveĀ™mi je advent, vstávej...“ Doma byl advent dobou plnou oĀ•ekávání. Dobou tajemných pĀ™íslibĀ› a pĀ™ání klukovských. S tátou, jo mĀ›j táta – vzpomínám, a s panem hajným, vybíráme v lese stromek. VánoĀ•ní stromek. Vysoký. Od podlahy ke stropu. Týden pĀ™ed oĀ•ekávaným tajemným dnem stromek veze hajný. Pan hajný na saních taĀ¾ených konĀ›m. Jako v pohádce, jsem náleĀ¾itĀ› pyšný. KoneĀ•nĀ›. Jsou tu Vánoce. VyparádĀ›ný stromeĀ•ek, ta maminka, voní cukroví, pocukrovaná vánoĀ•ka, vĀ›nĀ› horkého Ā•aje, skoĀ™ice, téĀ¾ vanilky, františek a purpĀ›ra na plotnĀ›. Pomrkávající svĀ•ky, prskavky, jablĀ•ka, oĀ™echy a …a koneĀ•nĀ› JeĀ¾íšek. Konec tĀ›šení. válce. JeĀ¾íšek nemohl naplnit klukovský sen. Kluk si utĀ™e nos i slzu, trvá to jen chvilku... jsou pĀ™ece Vánoce. Vše trvá jen krátce. NeĀ¾ jsem se nadál, byl tu Nový rok. Leden, únor....sníh, klouzaĀ•ky, vánice, na TĀ™i krále o hodinu dĀ›le, a koledy. Pro rodiĀ•e plesová sezona a pro dĀ›ti noĀ•ní skotaĀ•ení za stodolou. BĀ™ezen. MĀ›síc tání a oĀ•e jara. Jaro, kde jsi, uĀ¾ nás svrbí ruce. Vrbové píšĀ›aliĀ•ky, mlýnek na potoce, kulĀ•ky, pomlázky a nezapomenout na první kytiĀ•ku pro maminku. Jaro. Je tu jaro. Jdeme mu naproti. Trenky, triĀ•ko a bosky mu pádíme vstĀ™íc. Jaru, slunĀ› louce plné kvĀ›tí. Je tu jaro. Na potoce klapou mlýnky, kudlĀ•kou otloukáme píšĀ›aliĀ•ky, z vrbiny pleteme pomlázky a holky, holky se zdobí vĀ›neĀ•ky z prvních jarních pampelišek.

BouĀ™ky, lijáky. Stavíme hráze, stĀ™íkáme na holky. Ony tak moc hezky vĀ™iskají. My máme radost. Je jaro. Jaro nenápadnĀ› pĀ™echází v léto. SlunĀ•ko šimrá na nose. Láka k vodĀ›, za školu a tichounce šeptá: „Budou prázdniny.“ My kluci musíme být pĀ™ipraveni. Chystáme pytleĀ•ky, v tĀ›Ā›ce na Ā™ece jsou pĀ›kní mackové, dofukujeme miĀ•udy, nezapomínáme na krabiĀ•ky poslední záchrany. Hola hej. Hurááá! Poslední den školy - a - a jsou prázdniny. Jsou ale krátké. JasnĀ›, dojde na ryby, miĀ•udu, lesní jahody, první svazeĀ•ek patĀ› mamince, Ā›am - divoké angrešty niĀ•ím nenahradíš. Stanujeme, drĀ¾íme hlídky, bojíme se, drĀ¾íme bobĀ™ík kookáme, jak léto spĀ›chá ke svému konci, jak zaĀ•iná volat škola a je nám nĀ›jak smutno. Táta mi rozumí, asi byl také kluk, drbe mne na hlavĀ› a Ā™íká:“Hochu, nic netrvá vĀ›Ā•nĀ›, jednou sám poznáš...“ Ā¾ o dos pozdĀ›ji jsem pochopil. ZaĀ•ala škola, je podzim. Zraje ovoce, sklízí se, co se na polích urodilo, pabĀ›rkujeme, peĀ•e brambory, k nebi stoupá dým bramborové nati, máme umounĀ›né tvĀ™e, jsme šĀ›astni. Ale nĀ›co se s námi dĀ›je. Cítíme divné chvĀ›ní u srdĀ•ka, divný stesk, stesk po létu? Vzpomínám koneĀ•nĀ› na slova mého táty: “Nic netrvá vĀ›Ā•nĀ›...“ Na slova táty vzpomenu vĀ¾dy, kdyĀ¾ pĀ™ijdu v pokoĀ™e se poklonit památce mých rodiĀ•Ā›. pokloním se, poloĀ¾ím kvĀ›tiny, otĀ™u slzu a poprosím za odpuštĀ›ní. A nyní uĀ¾ vím, Ā¾e dĀ›tství je poklad a nevra Odejde a … odpovĀ›Ā› hledejme kaĀ¾dý pouze u sebe. -doktor-